

i 1848, at der blev truffet $\frac{1}{8}$ fra i Prioritetsrenterne, behøvede man jo ikke ligesvem at optage, men at der er stor Villighed for, at den, der har Gjæld paa sin Eiendom, maa kunne træffe en Deel af den Stat, han skal betale af sit Harkorn, fra den Rente, han skal betale, forekommer mig virkelig indlysende. Jeg skal ikke i dette Dieblik inblade mig paa nogen Bestragtning af, om man denne Gang skulde med Hensyn til Statsobligationer gaae den Vej, som man gif forrige Gang, nemlig at deourtere i Renten. Dette kan have sine Betenkeligheder; det gaaer saaledes ikke an at rammende udelandske Kreditorer; det vil stride imod Alt, hvad der hidtil har været betragtet som Rigtigt. Jeg kan ikke nægte, at det vilde være godt, om vi benyttede den nærværende Leilighed til at udføre det Skattepaalæg, her foresdres; igjennem en velordnet Indkomststat; jeg vil derfor opfordre det Udvalg, der maatte blive nedsat i denne Sag, til at tage dette Punkt under den allernæste Overveielse, og hvis det maatte kunne komme til Enighed om dette Resultat, da at søge at formaa den ærede Minister til at slaae ind paa denne Vej. Er man først kommen ind paa den, vil man lidt efter lidt forsones sig med denne Maade at betale Stat paa. Man vil da efterhaanden blive istand til at hæve langt mere trykkende Skatter, Skatter, der i mange Henseender forhindre vor materielle Udvikling. Jeg skal tillade mig at minde de Herrer om, at man et andet Sted har bragt det meget vidt med Indkomstskatten; uagtet man fra Begyndelsen af sagde ligesom her, at denne Beskatningsmaade frembød uoversigtelige Vanstueligheder, at det var en forhadt og affhyelig Skat, og at den medførte en Indblanden i Folks private Anliggender osv. Men desuagtet lykkedes det dog for lidt over 20 Aar siden at faae denne Skat indført i England; der blev rigtignok givet de høitideligste Forsikringer om, at den kun skulde vare i 3 Aar; men den bestaaer dog den Dag i Dag, og er bragt op til det Dobbelte, af hvad den dengang var, og dette til Trods for, at man endnu stadig vedbliver at ledsage den med alle mulige Forbannelseser; men desuagtet er man endnu ikke falden paa, og jeg troer albrig man vil falde paa, at opgive den. Dette maa dog

virkelig være et Tegn for os paa, at denne Vej at skaffe Stat paa, ikke kan frembyde uöverbundelige Vanstueligheder.

Mors: Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at jeg i ethvert Fald ikke har udtalt mig for det Unskelige i at forandre Formue- og Leilighedsstaten i Kjøbstæderne til en Indkomststat, haade fordi jeg anseer Formue- og Leilighedsstat for i og for sig den retfærdigste, og fordi jeg, efter hvad jeg har hørt om Indkomstbeskatningen udført i Pragis her i Hovedstaden, anseer Formue- og Leilighedsstaten forbunden med færre indre Modsigelser.

Mourier-Petersen: Jeg skal strax erklære, at det ikke er min Hensigt at ville modsætte mig nogen af denne Lovs Bestemmelser, selv om de end maatte befindes at være ubillige; desoin det maatte fremgaae af de Udtalelser, vi kunne vente af den ærede Minister, at det ikke har været muligt at træffe andre, medens man paa Grund af de ekstraordinære Omstændigheder, hvorunder vi nu befinde os, har været nødt til at fremkomme med et Lovforslag som dette. Vore nærværende Forhold ere saaledes, at der i dette Dieblik maa gjøres meget store Krav, hvor det gjælder Fædrelandets Selvstændighed og Ret; Krav, som med Glæde og Beredvillighed ville blive efterkomne, og jeg antager, at de Fordringer, der stilles i denne Lov, ere saa smaa i Sammenligning med de store Offre, der ere og i Fremtiden ville blive bragte, at der hører en ringe Resignation til at finde sig i denne Lovs Bestemmelser, selv om man ikke kan billige dem. Hvad de Bemærkninger angaaer, som jeg har at gjøre ved selve Loven, saa have allerede saa mange Talere hitret sig, at det Meste af hvad jeg kunde ønske at fremsætte, allerede er hitret, og navnlig sigter jeg til Rigsdagsmændene for Præstø Amts 6te Kreds (H. Hage), og for Randers Amts 1ste Kreds (M. Hage), til hvilke jeg skal henholde mig. Min væsentligste Indvending imod denne Lov, som nu ogsaa er udtalt af flere Talere, er, at, medens den er en Tilnærmelse i mange Retninger til en Indkomststat, saa er det dog ikke